

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudkyně Jitky Zavřelové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. C.**, zastoupený Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou, advokátkou se sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2024, čj. MSK 66197/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2025, čj. 59 A 3/2024-48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí relevantních skutečností

[1] Městský úřad Hlučín (dále též „správní orgán I. stupně“) vydal dne 20. 7. 2023 příkaz čj. HLUC/50391/2023/ODP/He, kterým shledal žalobce vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSP“), a uložil mu pokutu ve výši 1500 Kč. Příkaz byl žalobci doručen dne 20. 7. 2023.

[2] Dne 28. 7. 2023 byl do datové schránky správního orgánu doručen odpor z datové schránky J. J. V odporu se uvádí, že jej podává žalobce prostřednictvím J. J. (dále též „první odpor“). Správní orgán usnesením ze dne 31. 7. 2023 vyzval žalobce k doplnění plné moci k zastupování. Toto usnesení bylo doručeno do datové schránky žalobce dne 31. 7. 2023 a do datové schránky J. J. dne 9. 8. 2023.

[3] Dne 7. 8. 2023 bylo z e-mailové adresy „x“ zasláno správnímu orgánu I. stupně podání nazvané „---odpor---“, k němuž byl připojen dokument, jenž se obsahově shodoval s prvním odporem. U jména žalobce byl toliko připojen vlastnoruční podpis (dále též „druhý odpor“).

[4] Dne 18. 8. 2023 doručil správní orgán I. stupně žalobci přípis, v němž uvedl, že ve lhůtě, kterou stanovil v usnesení ze dne 31. 7. 2023, nebyla doložena plná moc. První odpor, podaný správnímu orgánu z datové schránky J. J. (zástupce), tudíž nebyl náležitě doplněn, pročez se na něj hledí jako by nebyl podán. Druhý odpor, podaný z e-mailové adresy „x“, je pak opožděný. Následně prvostupňový správní orgán předal spis žalovanému. Ten vrátil věc prvostupňovému správnímu orgánu s tím, že odpor doručený správnímu orgánu prostřednictvím e-mailu je třeba ve prospěch žalobce považovat za projev vůle žalobce zmocnit J. J. k zastupování.

[5] Rozhodnutím ze dne 20. 12. 2023, čj. HLUC/82328/2023/ODP/He (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), správní orgán I. stupně shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 ZSP, za což mu uložil pokutu ve výši 1500 Kč a dále povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč. Toto rozhodnutí doručil do datové schránky J. J. dne 20. 12. 2023.

[6] Výzvou ze dne 11. 3. 2024, čj. HLUC/23570/2024/OP/ReV, správní orgán vyzval žalobce k úhradě uvedených částek, na což žalobce reagoval podáním ze dne 28. 3. 2024, v němž uvedl, že prvostupňové rozhodnutí mu nebylo doručeno. Správní orgán proto dne 13. 4. 2024 prvostupňové rozhodnutí spolu s dokladem o doručení doručil žalobci na vědomí, neboť vycházel z toho, že bylo řádně doručeno již dne 20. 12. 2023. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný podanému odvolání nevyhověl. Zamítl jej v záhlaví označeným rozhodnutím, a to z důvodu jeho opožděného podání. Ztotožnil se s tím, že prvostupňové rozhodnutí bylo řádně doručeno již dne 20. 12. 2023.

[7] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se se závěrem žalovaného, že odvolání bylo podáno opožděně. Správní orgány správně vyhodnotily druhý odpor, došlý z e-mailové adresy „x“, jako zplnomocnění J. J. k zastupování žalobce v předmětné právní věci. Pokud tedy správní orgány komunikovaly se zástupcem žalobce J. J., postupovaly v souladu s platnými právními předpisy.

[8] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítal, že žádným zástupcem v řízení před správními orgány zastoupen nebyl. Správní orgány pochybily, pokud jednaly s panem J. J. jako s jeho zástupcem. Podání druhého odporu měly vyložit jako odstranění vady podání spočívající v absenci podpisu. Postup správních orgánů a krajského soudu je v rozporu se závěry judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud zrušil jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

[9] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[11] Kasaní stížnost není přijatelná.

[12] Jádrem věci představuje otázka, zda se mělo prvostupňové rozhodnutí doručovat J. J., resp. zda žalovaný pochybil, pokud od tohoto doručení dovozoval otázku včasnosti odvolání.

[13] Nejvyšší správní soud shledal, že jak správní orgány, tak krajský soud posoudily danou otázku v souladu s judikaturou. Ta akcentuje, že vyvolá-li osoba vlastní vinou u třetí osoby (v tomto případě u správního orgánu) domněnku, že zmocnil někoho jiného k právnímu jednání, nemůže se dovolat nedostatku zmocnění, byla-li třetí osoba v dobré víře a mohla-li rozumně předpokládat, že zmocnění bylo uděleno. Negativní důsledky přitom nese jen a pouze účastník řízení. Ten jediný má odpovědnost za to, koho vůči správnímu orgánu označí jako svého zástupce, a tím také nese všechna rizika s tím spojená – ať už jde o doručování zástupci s účinky pro zastoupeného, nebo o riziko neúspěchu ve věci pro nedostatečnou aktivitu zástupce (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2024, čj. 2 As 103/2023-47). I podle názoru Nejvyššího správního soudu bylo lze z postupu stěžovatele dovodit jeho vůli být v předmětném správním řízení zastoupen J. J. O tom svědčilo zejména to, že J. J. byl jak v prvním odporu, tak i ve druhém odporu označen jako zástupce. Pokud za této situace správní orgány jednaly s J. J. jako se zástupcem stěžovatele, postupovaly v souladu s dikcí právní úpravy (§ 33 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 444 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) a východisky judikatury (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2024, čj. 2 As 103/2023-47, a rozsudek téhož soudu ze dne 21. 2. 2025, čj. 2 As 377/2023-45 a tam uvedenou judikaturu).

[14] V judikatuře Nejvyššího správního soudu již byla řešena i otázka, zda podání zaslané správnímu orgánu za účastníka řízení z datové schránky jiné osoby v posledním dni lhůty, lze zhojit podáním majícím všechny zákonné náležitosti, vč. podpisu zaslaným až po lhůtě. Např. v rozsudku ze dne 3. 12. 2024, čj. 5 As 211/2024-32, Nejvyšší správní soud konstatoval, že takový postup není možný. K tomu srov. též usnesení zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2025, čj. 10 As 40/2024-39. V něm soud mj. konstatoval, že podání odeslané z datové schránky určité osoby je „*přičitatelné jiné osobě, jen pokud ho tato jiná osoba náležitě podepsala; jinak je nutné jednat s tím, komu datová schránka patří (respektive zjišťovat, zda je oprávněn činit podání v řešené věci)*“. V této souvislosti lze dodat, že zaslaly-li správní orgány výzvu k doložení plné moci jak stěžovateli, tak J. J., poskytly tímto stěžovateli zvýšený procesní standard (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 405/2017-33).

[15] Na výše uvedených závěrech nic nemění ani závěr rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, čj. 6 As 405/2017-33, že *„bude-li žaloba podepsána jak zmocnitelem, tak zmocněncem a zmocněnec na výzvu soudu k předložení plné moci nereaguje, soud v řízení dále postupuje, jakoby účastník zastoupen nebyl. To v žalobním řízení mimo jiné znamená, že soud bude jednat přímo s žalobcem.“* Uvedené na posuzovaný případ aplikovat nelze. Stěžovatel první odpor nepodepsal. Ten podepsal pouze zástupce stěžovatele – J. J. (viz § 18 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů). Co se pak týče stěžovatelova poukazu na nález Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2012, sp. zn. I. ÚS 2522/10, v něm se Ústavní soud zabýval jinou skutkovou a právní situací, přičemž ani z obecných východisek obsažených v označeném nálezu nelze dovodit přijatelnost kasační stížnosti.

[16] Přijatelnost kasační stížnosti neshledal Nejvyšší správní soud ani na základě žádné další kasační argumentace. Kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. Nejedná se ani o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil případ stěžovatele v souladu s ustálenou judikaturou, od níž zdejší soud neshledal důvodu se odchýlit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2024, čj. 8 Azs 132/2024-42, ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS atp.).

III. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[18] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. června 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu